

Arrest

nr. 132 959 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 29 oktober 2013 houdende een inreisverbod, beide beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 november 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 24 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat E. BARBIEUX *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van voormelde gemachtigde van 29 oktober 2013 houdende een inreisverbod, beide beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 november 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 29 oktober 2013, gezien deze bestreden beslissing geen verknochtheid vertoont met de eerste bestreden beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen inderdaad nalaten de samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing aan te tonen. De verwerende partij stelt dat zodoende het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is. De Raad wijst er echter op dat het beroep slechts onontvankelijk is met betrekking tot de belangrijkste beslissing die middels huidig verzoekschrift bestreden wordt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat het inreisverbod, de tweede bestreden beslissing, verstrekken de gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak heeft, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren. De eerste bestreden beslissing verandert daarentegen niets aan de verblijfstoestand van de verzoekende partijen. Zodoende dient de tweede bestreden beslissing als de belangrijkste beslissing te worden beschouwd en komt het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk voor wegens gebrek aan samenhang.

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod van 29 oktober 2013. De verzoekende partijen voeren tegen deze beslissing in een tweede onderdeel van hun enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, daar geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, daar niet zou gemotiveerd zijn waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt gehanteerd.

In de eerste plaats stelt de Raad vast dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij gekozen heeft voor het opleggen van de maximale termijn van drie jaar. Er wordt immers het volgende gesteld: “Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, nog steeds een stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”. Ook het opleggen van het inreisverbod op zich wordt formeel gemotiveerd, met name door de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en een feitelijke uiteenzetting aangaande het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen geschonden zou zijn.

Aangaande de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de concrete motivering van de bestreden beslissing aangaande de duur van het inreisverbod niet bekritisieren. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partijen tonen met hun algemeen betoog dat op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins te verduidelijken, niet aan dat de verwijzing naar het feit dat nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten, kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Ook de loutere stelling dat de sanctie op het niet naleven van de terugkeerverplichting te verregaand en volstrekt disproportioneel zou zijn, zonder dit concreet uit te werken, volstaat niet om de gegrondheid van dit onderdeel van het middel te aanvaarden. De schending van de materiële motiveringsplicht en van voormeld artikel 74/11, § 1, eerste lid kan niet worden aangenomen.

De overige onderdelen van het middel hebben betrekking op de eerste bestreden beslissing en doen, gelet op hetgeen ten aanzien van deze beslissing hoger werd gesteld, niet ter zake.

Het enig middel lijkt ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 7 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 21 oktober 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP wenst te volharden in de verknochtheid tussen de 2 bestreden beslissingen. Indien de Raad zou oordelen dat het inreisverbod de belangrijkste beslissing is, dan dient er gewezen op het niet voldoende rekening houden met de specifieke omstandigheden bij het bepalen van de maximumtermijn van drie jaar: zo stelt zij dat ze reeds 9 jaar in België verblijft, dat haar dochter hier is opgegroeid, hier onderwijs volgt (ASO) en vrijwilligerswerk doet bij de stad Mechelen."

2.4.1. Wat de kritiek van de verzoekende partijen ter terechtzitting aangaande de verknochtheid van beide beslissingen betreft, merk de Raad op dat voor zover de verzoekende partijen op 7 augustus 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in de verknochtheid tussen beide bestreden beslissingen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 4 augustus 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.4.2. Waar zij voorts tegen de tweede bestreden beslissing aanvoeren dat er geen rekening werd gehouden met de hierna opgesomde specifieke omstandigheden bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, met name met het feit dat zij reeds negen jaar in België verblijven, haar dochter hier is opgegroeid, hier onderwijs volgt en vrijwilligerswerk doet bij de stad Mechelen, dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen enerzijds de motieven van het verzoekschrift herhalen en daarmee niet aantonen dat het bestreden inreisverbod en de beschikking onterecht werden genomen.

Anderzijds merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan

het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen *in casu* een gedeelte van bovenstaande kritiek slechts voor het eerst ter terechtzitting van 21 oktober 2014 naar voren hebben gebracht. De verzoekende partijen tonen verder niet aan dat voornoemde kritiek niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen kon worden ontwikkeld. Het voor het eerst ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk (RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). De verzoekende partijen konden ter terechtzitting derhalve niet dienstig opwerpen dat ze reeds 9 jaar in België verblijven, haar dochter hier onderwijs volgt en vrijwilligerswerk doet bij de stad Mechelen.

2.5. Gelet op het voorgaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET